

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **POLIKLINIKA BYSTRC, spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Alexanderem Nettem, advokátem se sídlem Gorkého 42, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2007, č. j. 11 Ca 181/2007 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo zastaveno řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč.

II.

Stěžovatel se žalobou podanou dne 25. 7. 2007 u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 16. 5. 2007, č. j. PRÁV-2380/07-61, UOOUX000JKSG, kterým byl zamítnut jeho rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 27. 2. 2007, č. j. INSP2-0053/06. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 750 000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 13 odstavec 1 a § 45 odstavec 1 a 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Protože s podanou žalobou nebyl uhrazen soudní poplatek, vyzval krajský soud usnesením ze dne 22. 8. 2007, č. j. 11 Ca 181/2007 - 29, stěžovatele k úhradě soudního poplatku

ve výši 2000 Kč podle položky č. 14a, bod 2 písmeno a) Sazebníku soudních poplatků, který je součástí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Lhůtu splatnosti určil soud třídní s tím, že počíná běžet následující den po doručení výzvy.

Usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele dne 28. 8. 2007 (č. l. 29). Stěžovatel ani jeho právní zástupce nicméně na tuto výzvu ve stanovené lhůtě nereagovali. Proto Městský soud v Praze shora citovaným usnesením ze dne 11. 9. 2007 řízení zastavil [§ 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Podle tohoto ustanovení soud řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je v daném případě zákon o soudních poplatcích. Podle ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona soud řízení zastaví, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen ani po marném uplynutí lhůty určené soudem ve výzvě k zaplacení poplatku.

III.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. namítl nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

Uvádí, že v reakci na usnesení ze dne 22. 8. 2007, které bylo jeho právnímu zástupci doručeno dne 28. 8. 2007, soudní poplatek ve výši 2000 Kč včas a řádně zaplatil zakoupením kolků v patřičné částce, které následně zaslal soudu. Protože však doručení písemnosti soudu provedl běžnou listovní zásilkou, nikoliv doporučeně, tak zaplacení soudního poplatku nemůže v plném rozsahu prokázat. Jediným důkazem o zaplacení, který má k dispozici, je doklad o zaplacení kolků. Stěžovatel zároveň „z opatrnosti“ předmětný soudní poplatek zaplatil v rámci podání kasační stížnosti.

Stěžovatel argumentuje rovněž absencí povinnosti doručovat doklady o zaplacení soudního poplatku doporučeně. Dostal se tak prý do situace, kdy povinnost stanovenou v s. ř. s. neporušil, zároveň však nemůže toto tvrzení v plném rozsahu prokázat. Proto tvrdí, že je možné považovat důsledky plynoucí pro něj z napadeného rozhodnutí za zjevně nepřiměřené. Napadené usnesení městského soudu by proto mělo být zrušeno.

IV.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Především je nutno uvést, že podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost podáním žaloby a soudní poplatek je podle ustanovení § 7 odst. 1 téhož zákona tímto momentem splatný. Stěžovatel k tomuto okamžiku svou poplatkovou povinnost nesplnil (což ostatně ani sám nezpochybnuje), ovšem dostal možnost napravit toto pochybení ve lhůtě stanovené Městským soudem v Praze na základě ustanovení § 9 odst. 1 téhož zákona, po jejímž marném uplynutí teprve došlo k zastavení řízení. Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku by přitom bylo možné zrušit soudem, který usnesení vydal, jen tehdy, jestliže by poplatek byl zaplacen dříve, než by toto usnesení nabylo právní moci. Nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku poplatková povinnost zanikla a pozdější zaplacení poplatku již nemůže na zastavení řízení nic změnit, jak vyplývá z ustanovení § 9 odst. 7 a 8 citovaného zákona.

Důvod pro zrušení napadeného usnesení Nejvyšším správním soudem by pak byl dán tehdy, jestliže by skutečně bylo zastaveno řízení v rozporu se zákonem, což konkrétně znamená, že by bylo zastaveno řízení, přestože stěžovatel předmětný poplatek řádně zaplatil. Nic takového však v daném případě z obsahu spisu neplyne. K tvrzení stěžovatele, že soudní poplatek řádně a včas zaplatil, totiž Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení není ničím doloženo, a to ani dokladem o zaplacení kolků, což je jediný tvrzený důkaz o zaplacení daného soudního poplatku. Tento doklad však není součástí soudního spisu a stěžovatel tak nepředkládá žádný důkaz o zaplacení předmětného soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud zastává setrvalý právní názor, podle něhož v případě pochybností o tom, zda byl skutečně řádně zaplacen soudní poplatek či nikoliv, je potřeba spíše upřednostnit řešení směřující k meritornímu rozhodování soudů před procesním ukončováním řízení, jelikož v tomto druhém případě reálně hrozí nebezpečí odepření přístupu k soudu (denegatio iustitiae), což je vada dosahující ústavní intenzity. Předpokladem pro tento postup je nicméně situace, kdy podle konkrétních okolností případu a tvrzení stěžovatele je alespoň pravděpodobné, že k zaplacení poplatku skutečně došlo, byť se toto tvrzení nepodařilo zcela prokázat. Tato situace by nastala např. tehdy, když by stěžovatel prokázal, že příslušnému soudu v rozhodné době zaslal přípis, přičemž soudu se nepodařilo vyvrátit, že obsahem tohoto přípisu mohly být i kolky. Jakkoliv samozřejmě lze stěžovateli přisvědčit v tom, že doklady o zaplacení soudního poplatku nemusí být soudu doručovány doporučenou zásilkou, je zároveň pravdou, že stěžovatel i díky tomu nenabízí vůbec žádný relevantní důkaz, kterým by svoje tvrzení o zaplacení poplatku prokázal (obdobně viz např. rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 8 As 41/2005, in: www.nssoud.cz).

K námitce, že důsledky plynoucí z napadeného usnesení městského soudu jsou pro stěžovatele zjevně nepřiměřené, Nejvyšší správní soud uvádí, že při hodnocení toho, zda poplatek byl či nebyl řádně zaplacen, není pro aplikaci kritéria přiměřenosti prostor. Jedná se totiž o povinnost stanovenou zákonem, spojenou s určitými lhůtami a pro následný přezkum prováděný Nejvyšším správním soudem je rozhodnou toliko skutečnost, zda tato zákonná povinnost byla splněna či nikoliv. Kritérium přiměřenosti by mělo svoji nespornou relevanci např. při posuzování žádosti o prominutí soudního poplatku anebo při meritorním hodnocení případu, např. z hlediska výše uložené pokuty. Za dané konstelace však pro takovýto způsob náhledu není dán žádný procesní prostor, protože se nejedná o nic jiného, než o hodnocení splnění podmínek řízení. Pokud podmínky řízení splněny nebyly, o čemž zdejší soud nemá žádné pochybnosti, není možné jejich nesplnění prominout.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení Městského soudu v Praze ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu